

БРАТЧЕ И СЕСТРИЧЕ*)

Една зла мащеха много мразѣла своитѣ завареничета — братче и сестриче. Веднажъ по тѣхния край настаналъ гладъ. Тя се възползувала отъ това и накарала мъжа си, да ги заведе въ гората, та да ги разкъсатъ звѣроветѣ.

Мъжътъ не се съгласилъ. Тогава мащехата скришомъ ги завела и тайно се върнала въ къщи. Останали сами, децата се разплакали и тръгнали на посоки изъ гората. Ходили дълго, и, като се мръкнало, останали да ношуватъ въ клонитѣ на едно дърво.

На сутринята пакъ тръгнали. Изведнажъ тѣ съзрѣли срѣдъ гората малка къщичка. Затичали се радостно къмъ нея. Къщичката била много чудна — покривътъ направенъ отъ баница, прозорцитѣ — захарни, а стениитѣ шоколадени. Децата били много изгладнѣли. Почнали да чупятъ голѣми късове баница и захаръ и да ядатъ лакомо.

Отъ къщата излѣзла стара бабичка, а следъ нея — котка. Бабата отъ старостъ не довиждала и се взираше въ децата. Котката се спуснала къмъ тѣхъ, мъркала, като че искала нѣщо да имъ каже.

— Влѣзте вътре! — поканила бабичката неочакванитѣ гости, като имъ предложила още по-вкусни нѣща за ядене. После изпратила момиченцето да донесе вода отъ близкото изворче. Въ това време затворила момченцето въ една клетка, дала му още сладки и рекла:

— Яжъ, да се угоишъ!

Бабата била вещица. Тя много обичала човѣшко месо и затова искала да угои момчето.

Отвреме-навреме, бабата го карала да си подаде прѣста презъ решеткитѣ на клетката. Искала да провѣри, дали се е угоило.

Момчето било досѣтливо и, вмѣсто прѣста си, подавало едно кокалче.

— Чудно нѣщо, толкова го храня, и все не затлъстява!

Най-после, решила да го изяде. Тя пратила момиченцето за дърва и го накарала да запали пещъта, та да опекатъ момчето.

— Влѣзъ, вижъ, дали се е опалила пещъта! — казала бабата на момичето. То се навело къмъ вратичката и отговорило:

— Не се вижда добре, бабичко!

— Глупачка! — рекла бабата. — Влѣзъ вътре и вижъ добре! Ето така!

И тя се надвесила въ фурната.

Тогава момиченцето я блѣснало бързо, затворило следъ нея вратата, отърчало при братчето си и го освободило. После си взели много ядене отъ колибата и избѣгали. Ала не знаели, накъде да тръгнатъ. Въ това време предъ тѣхъ се изправилъ красивъ момъкъ. Той имъ казалъ, че вещицата го била омагьосала и го превърнала на котка. Като изгорѣла бабата, магията се развалила, и той пакъ станалъ човѣкъ. Момъкътъ имъ казалъ, че като билъ котка, искалъ да имъ каже, да бѣгатъ отъ тая къща, но тѣ не го разбрали.

* Вижъ картинката на корицата.

Редактори: Ст. Чилингировъ, Хр. Спасовски и Зл. Чолакова

Годишенъ абонаментъ 30 лева

Книгоиздателство „Казанлъшка долина“, бул. „Княгиня Клементина“ 7.
Пощенска чекова сметка 728.

Печатница „Стопанско развитие“ — София, ул. „Веслецъ“ № 5. 1025/1940.